

‘In alle chaos is een kosmos, in alle wanorde
een geheime orde.’ – Carl Jung

‘De wonden zijn de plaatsen waar
het licht binnenkomt.’ – Rumi

MORTIMER UNIVERSITY

BIBLIOTHEEK

MERLIN AUDITORIUM

VUURTOREN

SCHOOL OF SCIENCE

SCHOOL OF BUSINESS
AND MANAGEMENT

SCHOOL OF ARTS

HET WOONBLOK

BBC

CAZ' HUT

DEEL 1

DOOD

DE DOOD GLIMLACHT...

Onbekend meisje, Mortimer University

Het meisje stond op de rand van de klif. Er was geen maanlicht waardoor iemand haar ondergang gade kon slaan, geen bezorgde ziel in de buurt om haar aan zichzelf te doen twijfelen, geen geluid behalve de zee en het geluid van haar eigen morele verval. O, ze was bij haar volle verstand. En toch stond ze daar op de klif, in die maanloze nacht, haar ondergang slechts enkele centimeters voor haar.

Misschien waren de dingen anders geweest, hadden ze anders kunnen zijn, als ze de moed had gehad. Iedereen dacht dat ze dapper was, en zo zouden ze zich haar ook herinneren. Er was niets wat op iets anders wees. Zou dit moord, zelfmoord of een ongeluk zijn? Zou ze het meisje in het nieuws worden dat door onzichtbare handen was geduwd, of een meisje dat uit vrije wil was gesprongen? Of misschien zouden ze speculeren over de tragische val van een meisje dat te dicht naar de rand was afgedwaald. Letterlijk of figuurlijk, wie zou het ooit weten?

De wind blies haar jurk omhoog en liet haar haar voor haar gezicht wapperen. Voor iedereen die toekeek, zou ze een etherisch, spookachtig beeld zijn geweest.

Beelden. Foto's. Herinneringen.

Ze had er zoveel.

Ze wilde niet op deze klif staan, maar ze moest wel.
Er was geen andere keuze, niet voor haar.
Niet nu ze toekeken.
En ze keken altijd toe, zelfs nu ze haar sterfelijkheid overwoog.
Zelfs toen ze dichterbij de rand liep, ondanks het verzet dat
haar lichaam haar geest probeerde te bieden.
Zelfs toen ze haar ogen sloot en sprong. De wind suiste in haar
oren en de stilte werd enkele seconden doorbroken door haar gil.
Ze keken toe hoe ze in de donkere nacht op het donkere zand
belandde en stierf.

...EN ZE GLIMLACHT TERUG

Salem, twaalf jaar oud

De dood was de enige waarheid in het leven.
De eerste keer dat ze over de dood nadacht, was ze vier.

Salem herinnerde het zich nog precies omdat het zo'n levensveranderend moment was. Ze was tijdens het spelen het bos achter haar huis in gedwaald en in een kuil gevallen. Ze had gehuild en om hulp geroepen, maar was zo ver afgedwaald dat niemand haar kon horen. En in die donkere kuil had Salem gedacht dat ze zou sterven. Ze was ervan overtuigd geweest, en de gedachte aan de dood had haar bang gemaakt. En toen zag ze het lichaam van een wild konijn in de kuil liggen, zijn nek opengereten en zijn ingewanden eruit. Haar jonge geest had zich, in haar angst voor de dood, gefixeerd op het konijn. Dat was de eerste keer dat Salem zich realiseerde dat er dingen verborgen zaten onder de huid.

Junie, de hond van het gezin, was degene geweest die haar had gevonden. Haar luide geblaf had anderen naar Salem toe geleid. Maar in de paar uur die Salem met het dode konijn in de kuil had doorgebracht, waren haar perspectieven en gedachten veranderd.

Salem aaide over Junies vacht en terwijl de herinnering voorbijflitste, vond ze troost in haar warme en zachte lichaam, zoals ze sinds die noodlottige dag al talloze keren gedaan had. Junie, met haar mooie goudkleurige vacht en nog mooiere hart, het enige

wezen op deze aarde dat er iets om gaf of Salem vermist werd en haar probeerde te vinden.

Salem keek naar het lichaam van haar grootvader terwijl ze zijn begrafenis respectvol bijwoonde, zoals haar moeder haar had geleerd te doen in het openbaar, met Junie aan haar zijde.

De dood was iets merkwaardigs. Verwacht of onverwacht, verzachtend of niet, wreed of troostend, het was de enige universele waarheid waar iedereen over loog. De meeste volwassenen die ze ontmoette, probeerden er hun hele leven niet aan te denken – ze probeerden de dood te ontlopen, waardoor ze recht in zijn armen liepen. Ze wist niet of ze zich realiseerden wat op jonge leeftijd al tot haar was doorgedrongen: de dood was onvermijdelijk. Hij achtervolgde je vanaf je eerste ademtocht en greep je op het moment dat je je laatste adem uitblies.

Misschien was dat de reden dat ze er zo door geïntrigeerd was, door wat er gebeurde nadat hij sterfelijke wezens had overwonnen.

Salem, die inmiddels twaalf en niet meer zo klein was, vond het resultaat van de dood fascinerend.

Ze keek naar haar grootvader en hield haar hoofd schuin, iets wat haar moeder haar altijd verbood te doen omdat het ongepast was voor jongedames van goede komaf.

Haar moeder, die zachtjes snikte aan de andere kant van zijn stille lichaam. Ze drukte een dunne tissue tegen haar neus en haar schouders schokten lichtjes. Haar vader had zijn armen om haar heen geslagen. Salem twijfelde er niet aan dat haar moeder verdrietig was.

Zelf was ze dat ook. Ze stak haar hand uit en wreef over Junies zachte, warme vacht. Warm en altijd in beweging. Flarden van herinneringen kwamen naar boven – Junie die achter Salem aan liep als ze het bos achter hun grote huis ging verkennen, die haar kwijlerige kussen gaf als ze terugkwam van school, die zachtjes tegen haar hand duwde als ze geaaid wilde worden en naast Salem kwam liggen als ze alleen was. Hoewel ze de gezinshond was, was Junie de enige die van Salem hield zoals ze was. Ze wilde niet dat ze veranderde, ondanks haar ‘eigenaardigheden’, zoals haar moeder ze noemde.

Junie wreef tegen Salem aan op die geruststellende manier van haar, iets langzamer nu ze ouder was, en Salem wist dat ze haar zou missen, heel erg zelfs, wanneer ze er niet meer zou zijn.

Een vraag schoot door haar hoofd.

‘Wat gebeurt er nu met zijn lichaam?’ vroeg ze. Meteen nadat ze de vraag had gesteld, beet ze op haar lip, alsof ze de woorden op die manier kon terugnemen. Misschien was dit niet het juiste moment voor haar nieuwsgierigheid. Ze opende haar mond altijd op het verkeerde moment en zei altijd de verkeerde dingen. Ze bedoelde het niet verkeerd, het kwam er gewoon zo uit. Haar moeder zei het nooit hardop, maar ze wist dat het haar familie in verlegenheid bracht.

‘Hou je mond, freak,’ mompelde haar oudere zus terwijl ze driftig op haar telefoon bleef typen, hoewel ze op een begrafenis waren. Olivia. Keurige, perfecte Olivia. Het oogappeltje van hun moeder. Het lichtpuntje van hun vader. De kwelling van Salems bestaan.

Salem wist niet hoe oudere zussen hoorden te zijn, maar als ze allemaal zoals die van haar waren, was de wereld gedoemd. Het was niet dat Olivia een slecht mens was. Integendeel, haar zus was altijd vriendelijk, hielp mensen en had talloze prijzen gewonnen.

Iedereen was dol op Olivia. Iedereen viel voor Olivia. Iedereen deed wat Olivia wilde. Iedereen behalve Salem.

Ze wist en begreep niet waarom, en eerlijk gezegd kon het haar inmiddels ook niets meer schelen.

Vroeger zou ze gehoopt hebben dat haar ouders Olivia zouden aanspreken op het feit dat ze haar een freak noemde, maar die illusie had ze inmiddels laten varen. Nu deed ze alsof ze volwassen was en gebruikte ze woorden als ‘berispen’ in haar hoofd om zichzelf te troosten, want de volwassenen in haar leven deden dat niet.

En het was niet eens echt hun schuld.

Ze begreep inmiddels wel dat mensen het vreemd vonden als een kind dode dieren ontleedde uit nieuwsgierigheid. Volgens de boeken van de volwassenenafdeling van de bibliotheek was dat meestal een voorteken van crimineel gedrag. Een ‘voorteken’. Dat was haar nieuwe favoriete woord van de week.

Maar ze dacht zelf niet dat ze crimineel gedrag vertoonde. Ze wilde niemand vermoorden. Sterker nog, het idee maakte haar misselijk. Ze wilde alleen openmaken wat al dood was en de binnenkant zien om erachter te komen hoe en waarom het was gestorven. Het was de reden die haar fascineerde, niet de daad zelf.

‘Kun je me even een moment alleen met hem geven, Javier?’ snikte haar moeder.

‘Natuurlijk, lieverd,’ zei haar vader, en hij wenkte een van de medewerkers. In het felle licht van het uitvaartcentrum leek zijn olijfkleurige huid – die Salem van hem had geërfd – bijna te glanzen. ‘Neem de kinderen mee naar buiten.’

Olivia stond al bij de deur voordat hij was uitgesproken, nog steeds bezig op haar telefoon, die tegenwoordig wel aan haar handen gelijmd leek te zijn. Salem vroeg zich af met wie ze praatte. Haar eigen telefoon voelde zwaar in haar zak. Ze gebruikte hem voornamelijk om te lezen en films te kijken – en om stiekem op forums te kijken waar ze eigenlijk te jong voor was. Maar juist daar waren de interessante dingen te vinden.

‘Met wie praat je?’ De woorden waren eruit voordat ze er erg in had.

Ze moest echt leren hoe ze haar mond moest houden. Haar voeten volgden haar zus naar buiten en ze draaide zich om om naar Junie te kijken. Haar hart kneep pijnlijk samen toen het besef tot haar doordrong dat haar harige metgezel ook niet meer de jongste was.

‘Dat gaat je niks aan.’

Die woorden trokken haar aandacht terug naar Olivia, en ze zag tot haar verbazing dat haar zus bloosde. Olivia bloosde zelden. Hoewel ze haar niet graag mocht, kende ze haar zus door en door. *Heel interessant.*

Salem plofte neer op een van de krakende stoelen in de lobby. Haar sneakers bungelden net boven de grond. Olivia nam plaats naast haar, met haar hakken stevig op de grond.

‘Vertel het me,’ drong Salem aan. ‘Ik beloof dat ik het niet doorvertel.’

Olivia rolde zuchtend met haar ogen. 'Ugh, je bent zo irritant.'

Salem wachtte geduldig. Hoewel ze het opnieuw wilde vragen, wist ze dat Olivia een hekel had aan stilte. Ze moest die vullen, en dat was precies wat ze deed.

'Goed dan. Het is een jongen op Mortimer.'

Salems ogen werden groot. Mortimer University was heel belangrijk in hun familie. De universiteit was zo exclusief en elitair dat de afgestudeerden in hun sociale kringen als goden werden beschouwd en symbolen werden van macht en prestige. Toegelaten worden was heel moeilijk.

Binnen het gezin Salazar was het zelfs nog belangrijker, omdat Salems overgrootvader haar overgrootmoeder op de universiteit had ontmoet en al hun kinderen er sindsdien naartoe waren gegaan, waardoor hun familie deel uitmaakte van een nog exclusievere kring – de *legacies*.

Maar haar verbazing had niets met de universiteit te maken.

'Maar je zit nog op de middelbare school. Je bent niet eens meerderjarig,' zei Salem verbaasd. 'Waarom praat je met een oudere jongen?'

'Niet zo hard,' siste Olivia. Ze keek om zich heen of niemand hen gehoord had en boog zich toen naar Salem toe. 'Het is niet romantisch, dwaas. Hij is gewoon... aardig. Hij studeert er al een tijdje en vertelt me gewoon over wat coole dingen voor als ik er straks ook ben.'

Salem twijfelde er niet aan dat Olivia ook zou zijn toegelaten tot Mortimer als ze niet uit een legacy-familie was gekomen – haar cijfers waren perfect en haar buitenschoolse activiteiten indrukwekkend.

'Je hebt nog twee jaar te gaan,' merkte Salem op.

'Natuurlijk begrijp jij het niet,' zei haar zus, met haar blik weer op haar telefoon gericht. 'Jij hebt geen vrienden en geen idee hoe je die maakt.'

Salem negeerde de sneer, vooral omdat hij waar was. Vrienden werden overschat. Uiteindelijk verraadden ze je alleen maar. Mensen sloten alleen vriendschappen om anderen te gebruiken.

Ze besloot zich te richten op iets belangrijkers. ‘Ken je hem?’

Olivia aarzelde, maar legde haar telefoon toen weg en draaide zich naar haar toe. Opnieuw viel het Salem op hoe mooi haar zus was. Met haar roodbruine haar, groene ogen en lichte huid was ze het evenbeeld van hun moeder. Heel anders dan Salem zelf.

‘Ik heb hem online ontmoet... in een universiteitsgroep,’ legde haar zus uit. ‘We chatten al een paar weken, maar ik ga hem pas ontmoeten als ik afgestudeerd ben. We hebben besloten dat het niet gepast is om eerder af te spreken.’

Natuurlijk. Salem had moeten weten dat het Olivia eerder om gepast gedrag dan om haar veiligheid te doen was. Wat de reden ook was, ze gedroeg zich in elk geval verstandig. Zelfs zij wist dat het niet slim was voor jonge meisjes om met vreemde, oudere mannen te praten. Het boek dat ze in de bibliotheek had gevonden, noemde zulke criminelen seksuele roofdieren.

‘Hoe dan ook,’ ging Olivia verder toen Salem niets zei. ‘Ik ben niet de enige. Er zitten naast huidige studenten veel kinderen van legacy-families in de groep, en zelfs een paar oud-studenten. Het is een geweldige plek om contacten op te doen voordat je aan je studie begint. Jij zou ook lid moeten worden.’

‘Nee, bedankt, ik pas,’ snoof Salem. Het idee om in een groep vol pretentieuze tieners te zitten die pretentieuze volwassenen wilden worden, maakte haar misselijk. Maar misschien waren ze niet allemaal zo. Misschien zaten er ook wel kinderen zoals zij in de groep – rare kinderen die het gevoel hadden dat ze in de verkeerde familie geboren waren.

Olivia zuchtte. ‘Weet je wat jouw probleem is? Je brengt liever tijd door met dode dingen dan met levende mensen. Verander dat voordat het te laat is.’ Haar zus schudde haar hoofd en richtte haar aandacht weer op haar telefoon.

Snel wierp Salem een blik op het scherm.

MORTIMER UNIVERSITY-GROEP stond er in zwarte en blauw-groene letters.

Een van haar vele gebreken was haar nieuwsgierigheid – iets waar haar moeder haar maar al te graag op wees.

Salem haalde haar telefoon tevoorschijn en tikte de naam in. Ze had de groep snel gevonden. Ze klikte op de link, maar in plaats van een aanmeldingspagina verscheen er een vragenlijst. Ach, wat kon het voor kwaad?

Ben je een beursstudent of word je dat?

Salem dacht van niet, tenzij haar ouders haar zouden verstoten. Maar dat zou een schandaal zijn, en als de familie Salazar ergens een hekel aan had, waren het schandalen.

Ze selecteerde 'nee'.

Ben je een legacy-student?

Dat was simpel: ja.

Er werd een andere link geopend en er verscheen een zwart-zilveren afbeelding op haar scherm: het logo van een grote gier met metalen vleugels die met een intense blik naar het scherm staarde. Salem had dat logo nog nooit eerder gezien.

Vervolgens verscheen er een woord waar ze nog nooit van gehoord had in een lettertype dat eruitzag alsof het regelrecht uit een oud bibliotheekboek was geplukt.

Mortemia

Dit was niet de groep waar haar zus in zat. Ze wilde net op 'Terug' klikken toen er een vraag op het scherm verscheen: *De hoeveelste generatie legacy ben je?*

Ze aarzelde, maar haar nieuwsgierigheid won het. 4, selecteerde ze.

Hoe oud ben je?

12, typte ze.

Wat is je gebruikersnaam?

Daar dacht Salem een paar minuten over na, niet zeker wat ze moest invullen. Uiteindelijk typte ze een antwoord in.

Je bent één stap verwijderd van je toetreding tot deze exclusieve elitegroep. Als je aanvraag goedgekeurd is, krijg je een opdracht. Als je deze niet voltooit, word je niet toegelaten. Ga je akkoord?

Salem aarzelde opnieuw en wierp een stiekeme blik op haar zus,

die opging in haar telefoon. Op de een of andere manier was ze op een exclusieve groep gestuit waar Olivia geen deel van uitmaakte. Het was een opwindend gevoel om te weten dat zij voor iets was gekozen waar haar oudere zus niet bij hoorde.

Ze keek weer naar het bericht. De rode knop DEELNEMEN knipperde op het ritme van haar hartslag, terwijl de kleinere ANNULEREN-knop aan de zijkant bijna onzichtbaar was. Het voelde als een val. Misschien kon ze beter een paar jaar wachten. Maar weer won haar nieuwsgierigheid het. Wat kon het voor kwaad?

Hoofdschuddend liet ze haar voorzichtigheid varen en drukte met haar duim op de rode knop.

Je bent er bijna, goldengirl01. Dit is wat je moet doen...